

STS de 26 de setembre de 2018, recurs 1305/2017

L'abús en els nomenaments del personal funcionari interí no se sanciona amb la seva conversió en personal indefinit no fix, i tampoc existeix el dret a una indemnització predeterminada en cas de finalització del nomenament (accés al text de la sentència)

El TS analitza la doctrina relativa a les conseqüències que té per al personal interí l'aplicació de la *Directiva 1999/70/CE del Consell, de 28 de juny de 1999, relativa a l'Acord marc de la CES, la UNICE i el CEEP sobre el treball de durada determinada*, quan s'ha demostrat que ha existit un abús en els nomenaments temporals amb incompliment de les mesures que el dret intern havia previst per evitar-ho.

El cas és el d'un funcionari que en el transcurs de 19 anys havia estat contractat laboralment primer, i nomenat interinament després, de forma successiva, sempre vinculat a un programa d'eliminació de barreres arquitectòniques i urbanístiques del municipi, en ocasions amb subvenció d'altres administracions i en d'altres sense. El motiu que argumenta l'Administració per finalitzar el seu nomenament és que el programa ja ha estat totalment executat i que el context de crisi obliga a la reducció de despeses i a la redistribució de tasques entre el personal de plantilla.

El que es planteja el TS és si, un cop **constatada la utilització abusiva de les relacions de treball temporal**, el funcionari interí ha de ser considerat indefinit no fix (en el que sembla la solució adoptada pel TJUE en els assumptes acumulats C-184/15 i C-197/15) o si, per contra, hi ha a la legislació espanyola altres mesures d'aplicació preferent i igualment eficaces per sancionar els abusos comesos. I el TS conclou que sí, que hi ha altres mesures. **La solució jurídica aplicable no és la conversió del personal funcionari interí en indefinit no fix aplicant de forma analògica la jurisprudència de l'ordre social, sinó la subsistència i continuació de la relació de servei interina, amb tots els drets professionals i econòmics inherents**, fins que l'Administració compleixi en la forma deguda el que ordena la norma de caràcter bàsic establerta a l'art. 10.1 EBEP.

Allò que imposa aquesta norma, diu el TS, és valorar de manera motivada, fonamentada i referida a les concretes funcions desenvolupades pel personal interí, si procedeix o no la creació d'una plaça estructural, amb les conseqüències lligades a aquesta decisió, entre elles, si és negativa perquè no s'aprecia dèficit estructural de llocs fixos, la de mantenir la coherència de la decisió acudint a les tipologies de nomenament interí de l'art. 10.1 EBEP, identificant quina és la causa del nomenament de forma justificada i impedit en tot cas que perduri la situació de precarietat dels que temporalment hagin de prestar aquelles funcions.

El TS també es planteja si el personal afectat per un abús de la temporalitat té **dret a una indemnització. I conclou que sí, però:**

- Només en funció de les **circumstàncies singulars de cada cas**.
- El reconeixement d'aquest dret ha de fer-se en el mateix procés en què es declara l'existència de la situació d'abús.
- Requereix que s'indiquin quins danys i perjudicis s'han patit, i per quins conceptes en concret s'han causat. **S'haurà d'acreditar i provar la realitat d'aquests danys i perjudicis**. En execució de sentència es fixarà el *quantum* de la indemnització exclusivament.

-
- **El concepte indemnitzable va lligat al dany produït per la situació d'abús, ja que aquesta n'és la causa. No es pot fer referència a hipotètiques equivalències amb altres relacions laborals o d'ocupació pública que preveuen indemnitzacions per motiu de cessament o finalització de la relació de treball.**

En el mateix sentit es pronuncia la STS dictada també el 26 de setembre de 2018, recurs 1425/2018, en resolució d'un cas d'abús de la temporalitat referit a personal estatutari eventual dels serveis de salut d'una administració autonòmica.